

Sygn. akt VII U 1236/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2018 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Michalska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 18 maja 2018 r. w Warszawie

sprawy M. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

o umorzenie należności z tytułu składek

na skutek odwołania M. P.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W.

z dnia 8 czerwca 2017 r. znak: (...)

Oddala odwołanie.

UZASADNIENIE

M. P. w dniu 20 lipca 2017 r. wniosła odwołanie za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. od decyzji organu rentowego z dnia 8 czerwca 2017 r., nr: (...). Odwołująca wniosła o zmianę zaskarżonej decyzji w całości poprzez umorzenie należności z tytułu składek. Ubezpieczona zarzuciła zaskarżonej decyzji naruszenie art. 1 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność oraz art. 10 k.p.a. poprzez niezapewnienie zasady czynnego udziału w postępowaniu. W ocenie odwołującej organ rentowy nie poinformował o dochodzeniu również przedawnionych składek, co winno prowadzić do reasumpcji decyzji, w których określone były warunki umorzenia. Ponadto ubezpieczona stwierdziła, że pismo z dnia 8 czerwca 2017 r. o możliwości wypowiedzenia się w sprawie, zostało przesłane wraz z decyzją, czym uniemożliwiono jej czynne uczestnictwo w postępowaniu (k. 2-4 a. s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. w odpowiedzi na odwołanie z dnia 21 sierpnia 2017 r. wniósł o jego oddalenie. W ocenie organu rentowego stanowisko odwołującej jest bezzasadne, ponieważ mogła ona w okresie 12 miesięcy zwrócić się o uzyskanie informacji w przedmiocie opłacenia należności z tytułu składek niepodlegających umorzeniu (k. 6-7 a. s.).

Odwołująca w piśmie procesowym złożonym na rozprawie w dniu 6 lutego 2018 r. wskazała, że organ rentowy w momencie wydawania decyzji abolicyjnej wykazał przedawnione składki dochodząc w dalszym ciągu zapłaty za ubezpieczenie społeczne za okres od września 2004 r. do marca 2005 r., ubezpieczenie zdrowotne za okres od grudnia 2004 r. do marca 2005 r. i od marca 2009 r. do listopada 2014 r. oraz za Fundusz Pracy od grudnia 2004 r. do marca

2005 r. i od marca 2009 r. do listopada 2012 r. Ubezpieczona stwierdziła, że przyjmując 10-letni okres przedawnienia, dochodzenie składek za lata 2004-2006 powinno być uznane za nieuprawnione (k. 41-42 a. s.).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

M. P. w dniu 14 stycznia 2015 r. złożyła do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wniosek o umorzenie należności z tytułu składek na podstawie ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (akta ZUS).

Po rozpoznaniu wniosku, Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał decyzję z dnia 25 lutego 2016 r., nr: (...) na podstawie art. 1 ust. 8 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność. Organ rentowy w punkcie 1 decyzji określił, że według stanu na dzień 14 stycznia 2015 r. umorzeniu będą podlegać należności z tytułu składek na:

- ubezpieczenia społeczne za okres od września 2004 r. do lutego 2009 r. w łącznej kwocie 51580,17 złotych, w tym z tytułu składek w wysokości 26383,97 złotych, odsetek w wysokości 24989,40 złotych oraz kosztów upomnienia w wysokości 206,80 złotych;

- ubezpieczenie zdrowotne za okres od grudnia 2004 r. do lutego 2009 r. w łącznej kwocie 17933,98 złotych, w tym z tytułu składek w wysokości 9243,33 złotych, odsetek w wysokości 8510,25 złotych oraz kosztów upomnienia w wysokości 180,40 złotych;

- Fundusz Pracy za wrzesień 2004 r. i za okres od grudnia 2004 r. do lutego 2009 r. w łącznej kwocie 4009,40 złotych, w tym z tytułu składek w wysokości 1982,28 złotych, odsetek w wysokości 1837,92 złotych oraz kosztów upomnienia w wysokości 189,20 złotych.

W punkcie 2 decyzji organ rentowy wskazał, że warunkiem umorzenia podanych kwot jest spłata należności niepodlegających umorzeniu. Oddział podniósł jednocześnie, że należności z tytułu składek za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. nieobjęte postępowaniem o umorzeniu należy uregulować w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji wraz

z odsetkami naliczonymi do dnia wpłaty włącznie zgodnie z zasadami określonymi w ustawie z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych oraz wydanym na jej podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 18 kwietnia 2008 r. w sprawie szczegółowych zasad i trybu postępowania w sprawach rozliczania składek, dla których poboru jest zobowiązany Zakład Ubezpieczeń Społecznych (akta ZUS).

Powyższa decyzja została odebrana przez odwołującą w dniu 4 marca 2016 r. (akta ZUS).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych (...) Oddział w W. wydał zaskarżoną decyzję w dniu 8 czerwca 2017 r., nr: (...) na podstawie art. 1 ust. 13 pkt 2 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność. Organ rentowy odmówił odwołującej umorzenia należności z tytułu składek na:

- ubezpieczenia społeczne za okres od września 2004 r. do lutego 2009 r. w łącznej kwocie 51580,17 złotych, w tym z tytułu składek w wysokości 26383,97 złotych, odsetek w wysokości 24989,40 złotych oraz kosztów upomnienia w wysokości 206,80 złotych;

- ubezpieczenie zdrowotne za okres od grudnia 2004 r. do lutego 2009 r. w łącznej kwocie 17933,98 złotych, w tym z tytułu składek w wysokości 9243,33 złotych, odsetek w wysokości 8510,25 złotych oraz kosztów upomnienia w wysokości 180,40 złotych;

- Fundusz Pracy za wrzesień 2004 r. i za okres od grudnia 2004 r. do lutego 2009 r. w łącznej kwocie 4009,40 złotych, w tym z tytułu składek w wysokości 1982,28 złotych, odsetek w wysokości 1837,92 złotych oraz kosztów upomnienia w wysokości 189,20 złotych.

Organ rentowy wskazał ponadto, że do dnia 5 kwietnia 2017 r. odwołująca nie uregulowała należności niepodlegających umorzeniu. Wobec powyższego w ocenie Oddziału warunków do umorzenia należności określony w art. 1 ust. 10 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność nie został spełniony przez ubezpieczoną (k. 14 akt ZUS).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji zawartej w aktach sądowych, w tym aktach rentowych. Zgromadzony materiał dowodowy stanowił podstawę do wydania rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Z dokumentacji zalegającej w aktach rentowych wynika, że odwołująca odbierała pisma, co kwitowała osobistym podpisem. Jak wskazuje zebrany materiał dowodowy, odwołująca była informowana o decyzjach, które organ rentowy wydawał na przestrzeni lat w toku postępowania wyjaśniającego. Za pomocą zebranych dokumentów w sprawie, w sposób kompleksowy ustalono stan faktyczny. Wobec powyższego przesłuchanie odwołującej służyłoby jedynie nieuzasadnionemu przedłużeniu toczącego się postępowania. Ubezpieczona za pomocą złożonych pism procesowych przedstawiła swoje stanowisko w sprawie, które okazało się być bezzasadne w kontekście zgromadzonego materiału dowodowego.

Zatem w ocenie Sądu zgromadzony materiał dowodowy był wystarczający do wydania orzeczenia kończącego niniejszą sprawę.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie M. P. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych(...)Oddział w W. z dnia 8 czerwca 2017 r., nr: (...) jest niezasadne i jako takie podlega oddaleniu.

Przedmiotem sporu w niniejszym postępowaniu było ustalenie, czy organ rentowy prawidłowo wydał decyzję w oparciu o przepisy ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność (Dz. U. z 2012 r., poz. 1551) zwanej dalej „ustawą”.

Przepis art. 1 ust. 1 ustawy stanowi, że na wniosek osoby podlegającej w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym oraz wypadkowemu z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności w rozumieniu art. 8 ust. 6 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych:

1)która przed dniem 1 września 2012 r. zakończyła prowadzenie pozarolniczej działalności i nie prowadzi jej w dniu wydania decyzji, o której mowa w ust. 8,

2)innej niż wymieniona w pkt 1

- umarza się nieopłacone składki na te ubezpieczenia za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. oraz należne od nich odsetki za zwłokę, opłaty prolongacyjne, koszty upomnienia, opłaty dodatkowe, a także koszty egzekucyjne naliczone przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

W myśl art. 1 ust. 6 ustawy, umorzenie należności, o których mowa w ust. 1, skutkuje umorzeniem nieopłaconych składek na ubezpieczenie zdrowotne i na Fundusz Pracy za ten sam okres oraz należnych od nich, za ten sam okres, odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

W rozumieniu art. 1 ust. 8 ustawy, Zakład Ubezpieczeń Społecznych wydaje decyzję określającą warunki umorzenia, w której ustala także kwoty należności, o których mowa w ust. 1 i 6, z wyłączeniem kosztów egzekucyjnych.

Zgodnie z art. 1 ust. 10 ustawy, warunkiem umorzenia należności, o których mowa w ust. 1 i 6, jest nieposiadanie na dzień wydania decyzji, o której mowa w ust. 13 pkt 1, niepodlegających umorzeniu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz na Fundusz Emerytur Pomostowych, za okres od dnia 1 stycznia 1999 r., do opłacenia których zobowiązana jest osoba prowadząca pozarolniczą działalność lub płatnik składek, o którym mowa w ust. 2, oraz należnych od tych składek odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych, a także kosztów egzekucyjnych naliczonych przez dyrektora oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, naczelnika urzędu skarbowego lub komornika sądowego.

W świetle art. 1 ust. 11 ustawy, niepodlegające umorzeniu należności, o których mowa w ust. 10, podlegają spłacie w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w ust. 8.

Jak stanowi art. 1 ust. 12 ustawy, w przypadku, gdy w terminie 12 miesięcy od dnia uprawomocnienia się decyzji, o której mowa w ust. 8, niepodlegające umorzeniu należności, z wyłączeniem składek finansowanych przez ubezpieczonych niebędących płatnikami składek, zostaną rozłożone na raty albo zostanie odroczony termin ich płatności, warunek, o którym mowa w ust. 10, uważa się za spełniony po ich opłaceniu.

W pierwszej kolejności Sąd zważył, że ustawodawca przyjął zasadę, zgodnie z którą umożliwiające zostało umorzenie wnioskodawcy nieopłaconych składek na ubezpieczenie emerytalne, rentowe oraz wypadkowe z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej za okres od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 28 lutego 2009 r. oraz należnych od nich odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych a także kosztów egzekucyjnych. Warunkiem umorzenia tychże należności jest opłacenie należności niepodlegających umorzeniu. Z dokumentacji zawartej w aktach sprawy oraz obowiązujących przepisów prawa wynika, że organ rentowy prawidłowo zastosował dyspozycje zawarte w ustawie. Sąd zważył, że odwołująca od dnia uprawomocnienia się decyzji wydanej w dniu 25 lutego 2016 r., a doręczonej w dniu 4 marca 2016 r., była zobowiązana w ciągu 12 miesięcy do spłacenia należności niepodlegających umorzeniu.

W ocenie Sądu organ rentowy wydał wszystkie decyzje w toku postępowania dokonując merytorycznej analizy sytuacji faktycznej odwołującej w oparciu o obowiązujące przepisy prawa. Mając na uwadze poglądy wypracowane przez orzecznictwo należy wskazać, że „Zakład Ubezpieczeń Społecznych w decyzji wydanej na podstawie art. 1 ust. 8 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność obowiązany jest wskazać kwoty podlegających umorzeniu należności i określić wszystkie warunki, jakie musi spełnić ubezpieczony, aby uzyskać decyzję o umorzeniu niezapłaconych należności.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dnia 26 lutego 2016 r., sygn. akt III AUa 823/15) „Ocena prawidłowości decyzji odmawiającej umorzenia należności wydanej na podstawie art. 1 ust. 13 pkt 2 ustawy z dnia 9 listopada 2012 r. o umorzeniu należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność wskutek niespełnienia warunku, o którym mowa w art. 1 ust. 10 nie może się ograniczać do jej zakwestionowania, a w konsekwencji wstruszenia wyłącznie wobec faktu, że we wcześniejszej decyzji - określającej warunki umorzenia wydanej na podstawie art. 1 ust. 8 ustawy - organ rentowy ograniczył się do enumeratywnego wskazania wymienionych w art. ust. 1 i 6 należności podlegających umorzeniu i jednocześnie zaniechał takiego enumeratywnego wskazania co do należności niepodlegających umorzeniu, które podlegają spłacie w terminie 12 miesięcy od uprawomocnienia decyzji warunkowej, poprzestając wyłącznie na przywołaniu treści art. 1 ust. 10 i 11 ustawy. Ocena taka powinna być każdorazowo dokonana z uwzględnieniem indywidualnych okoliczności danej sprawy, w tym informacji faktycznie udzielanych przez organ rentowy oraz zachowania przez płatnika miary należytej staranności w działaniach zmierzających do wywiązania się z obowiązku uregulowania należności niepodlegających umorzeniu w terminie 12

miesiący od uprawomocnienia się decyzji wydanej na podstawie art. 1 ust. 8 ustawy.” (wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 8 marca 2016 r., sygn. akt III AUa 1693/15). Zdaniem Sądu organ rentowy zgodnie z procedurą poinformował odwołującą za pomocą wydanych zgodnie z prawem decyzji o warunkach umorzenia należności powstałych z tytułu nieopłaconych składek przez osoby prowadzące pozarolniczą działalność. Sąd zważył, że zaskarżona przez ubezpieczoną decyzja została wydana przez organ rentowy w sposób prawidłowy, rzetelny i logiczny. Odwołująca miała prawo zwrócenia się do organu rentowego o uzyskanie informacji dotyczących opłacenia wymaganych należności niepodlegających umorzeniu, czego nie uczyniła. Stanowisko wyrażone przez Sąd Apelacyjny wskazuje, że „art. 1 ust. 8 ustawy nakłada na organ rentowy określenie w decyzji warunków umorzenia, a sam fakt, iż nie wskazano w tym przepisie obowiązku wskazania kwot nie musi świadczyć o braku takiego obowiązku, lecz być skutkiem pragmatyzmu ustawodawcy mającego świadomość,

iż w chwili wydawania decyzji warunkowej sam organ rentowy nie będzie w stanie określić kwot należności niepodlegających umorzeniu.” (wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 17 maja 2017 r., sygn. akt III AUa 1130/16) Do braku możliwości ustalenia w pierwotnej decyzji wysokości składek niepodlegających umorzeniu również odwołuje się w swoim stanowisku Sąd Najwyższy. „Ustawodawca, określając warunki umorzenia, posługuje się zwrotem o „nieposiadaniu niepodlegających umorzeniu składek”. W świetle treści całej ustawy nie budzi wątpliwości, że chodzi o składki nieopłacone w ustawowym terminie (wraz z pozostałymi wymienionymi w art. 1 ust. 10 tej ustawy abolicyjnej należnościami) i to według stanu na dzień wydania decyzji o umorzeniu należności, co wyraźnie zostało wyartykułowane w komentowanym przepisie („na dzień wydania decyzji, o której mowa w ust. 13 pkt 1”). Siłą rzeczy stan ten nie jest znany na dzień wydania decyzji ustalającej warunki umorzenia należności, o której mowa w art. 1 ust. 8 ustawy abolicyjnej (nawet w przypadku zakończenia pozarolniczej działalności przed wydaniem decyzji warunkowej - np. w odniesieniu do odsetek za zwłokę, opłat prolongacyjnych, kosztów upomnienia, opłat dodatkowych). Nie ma zatem obiektywnej możliwości skonkretyzowania w takiej decyzji rodzaju, okresów i kwot niepodlegających umorzeniu należności. Jest to więc warunek możliwy do zweryfikowania na dzień podjęcia decyzji co do umorzenia należności i dlatego nie może być sformułowany

w decyzji inaczej niż przez przywołanie treści stosownego przepisu.” (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2017 r., sygn. akt II UZ 45/17) Organ rentowy nie mógł przewidzieć ostatecznej wysokości kwoty należności niepodlegających umorzeniu, czego też w sposób prawidłowy nie zawarto w decyzji z dnia 25 lutego 2016 r.

Sąd zważył również, że odwołująca błędnie przyjmuje, jakoby miało dojść do przedawnienia części należności z tytułu składek obejmujące lata 2004-2006. Tytułem wstępu należy wskazać, że w dniu 16 września 2011 r. weszła w życie ustawa o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców (Dz. U. z 2011 r., Nr 232, poz. 1378). Na podstawie art. 11 tej ustawy, wprowadzono zmiany w art. 24 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 r., Nr 205, poz. 1585 z późn. zm.). Zgodnie z jego nowym brzmieniem, został skrócony okres przedawnienia należności z tytułu składek z 10 do 5 lat. Ustawa zmieniająca wprowadziła również przepis art. 27 ust. 1 i 2,

w myśl którego do przedawnienia należności z tytułu składek, o którym mowa w art. 41b ust. 1 ustawy wymienionej w art. 2 oraz w art. 24 ust. 4 ustawy wymienionej w art. 11, którego bieg rozpoczął się przed dniem 1 stycznia 2012 r., stosuje się przepisy w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z tym że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia 1 stycznia 2012 r. Jeżeli przedawnienie rozpoczęte przed dniem 1 stycznia 2012 r. nastąpiłoby zgodnie z przepisami dotychczasowymi wcześniej, przedawnienie następuje z upływem tego wcześniejszego terminu. Zatem rozważając wprowadzone zmiany przez ustawodawcę,

Sąd doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie należało liczyć 5-letni okres na przedawnienie należności z tytułu nieopłaconych składek począwszy od dnia 1 stycznia 2012 r. Na taką interpretację przepisu wskazuje również Sąd Najwyższy, który podniósł, że

„pięcioletni okres przedawnienia składek na ubezpieczenia społeczne obliczony zgodnie z art. 27 ust. 1 ustawy z dnia 16 września 2011 r. o redukcji niektórych obowiązków obywateli i przedsiębiorców - stosowany do składek nieprzedawnionych do 1 stycznia 2012 r. - nie może upłynąć wcześniej niż z dniem 1 stycznia 2017 r.” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia

29 maja 2013 r., sygn. akt I UK 613/12) Co prawda zaskarżona decyzja została wydana

w dniu 8 czerwca 2017 r., a więc po upływie 5-letniego okresu, tym niemniej przepisy ustawy wskazują dodatkowe przesłanki, których spełnienie skutkuje zawieszeniem biegu przedawnienia.

W świetle art. 24 ust. 5f ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2017 r., poz. 1778), w przypadku wydania przez Zakład decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia, bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna.

Sąd ustalił, że odwołująca w dniu 14 stycznia 2015 r. wystąpiła z wnioskiem o umorzenie nieopłaconych należności z tytułu składek, czym zainicjowała postępowanie wyjaśniające przed organem rentowym. W związku z powyższym bieg terminu przedawnienia został zawieszony. Decyzja zaskarżona, a nie prawomocna została wydana

w dniu 8 czerwca 2017 r., a więc okres od dnia 14 stycznia 2015 r. jest wyłączony z biegu terminu przedawnienia. Jak wskazuje stanowisko Sądu Najwyższego z cytowanego wyroku

z dnia 29 maja 2013 r., „stosownie do treści art. 24 ust. 5f ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, wydanie przez organ rentowy decyzji ustalającej podstawę wymiaru składek lub obowiązek ich opłacenia rozpoczyna zawieszenie biegu terminu przedawnienia składek objętych tą decyzją i stan ten kończy się z dniem jej uprawomocnienia. Sąd ubezpieczeń społecznych może więc stwierdzić przedawnienie składek tylko wtedy, jeśli nastąpiło ono przed wydaniem decyzji wszczynającej postępowanie o ustalenie podstawy wymiaru składek lub obowiązku ich opłacenia.” 5-cio letni bieg przedawnienia nie upłynął przed wszczęciem postępowania administracyjnego przed organem rentowym, zatem dochodzenie zapłaty składek za okresy ujęte w zaskarżonej decyzji jest zgodne z obowiązującymi przepisami prawa.

Mając powyższe na uwadze, Sąd orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., jak w sentencji.

Zarządzenie: (...)

(...)